

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Anny Krysińskiej

po rozpoznaniu dnia 07 września 2016 r. , 14 października 2016 r. , 06 grudnia 2016 r. , 31 stycznia 2017 r. , 21 marca 2017 r. , 09 maja 2017 r. , 01 czerwca 2017 r. i 12 czerwca 2017 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

M. Z. , syna J. i E. z d. A. , ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że :

w 03 czerwca 2015 roku w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) z przyczepą nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób że poruszając się z prędkością około 93 km/h przekroczył prędkość maksymalnie dopuszczalną – 60 km/h , która umożliwiała mu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...) w wyniku czego nieumyślnie przyczynił się do wypadku drogowego w ten sposób , że doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie pojazdu z w/w samochodem osobowym kierowanym przez L. R. , w wyniku czego na skutek doznanych obrażeń ciała w/w pokrzywdzona , jak i pasażerka kierowanego przez nią pojazdu G. D. poniosły śmierć na miejscu zdarzenia , przy czym w/w miał możliwość uniknięcia zderzenia , gdyby poruszał się z dozwoloną prędkością

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

1. Oskarżonego M. Z. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego że w 03 czerwca 2015 roku w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) z przyczepą nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa określone w art. 19 ust 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i poruszając się z prędkością około 93 km/h przekroczył prędkość maksymalnie dopuszczalną – 60 km/h , która umożliwiała mu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...) skręcającym w lewo z drogi podporządkowanej, w wyniku czego nieumyślnie przyczynił się do wypadku drogowego w ten sposób , że doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie pojazdu z w/w samochodem osobowym kierowanym przez L. R. , w wyniku czego na skutek doznanych obrażeń ciała L. R. , jak i pasażerka kierowanego przez nią pojazdu G. D. poniosły śmierć na miejscu zdarzenia , przy czym w/w miał możliwość uniknięcia zderzenia , gdyby poruszał się z dozwoloną prędkością to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. Z. kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;
3. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego M. Z. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
4. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną oskarżonego M. Z. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby ;

5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2000 zł (dwa tysiące złotych);
6. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;
7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. Z. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1008/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. Z. w dniu 03 czerwca 2015 roku około godz. 23.15. w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) na ul (...) kierował samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) z przyczepą. Samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego M. Z. poruszał się ul. (...) w kierunku miejscowości W. z prędkością 90 - 93 km/h i miał włączone światła mijania (k. 150-163 zb. A) . Gdy samochód kierowany przez oskarżonego M. Z. dojeżdżał do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) (drogą podporządkowaną) zobaczył na ul. (...) samochód osobowy marki R. nr rej. (...) kierowany przez L. R. , którego pasażerem była G. D. . Kierująca samochód marki R. nr rej. (...) L. R. jadąc z kierunku miejscowości (...) nie zatrzymała się przed skrzyżowaniem i zaczęła wykonywać manewr skrętu z lewo z ul. (...) (drogi podporządkowanej) w ul (...) (droga główna) nie udzielając pierwszeństwa przejazdu samochodowi ciężarowemu marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowanemu przez oskarżonego M. Z. . Oskarżony M. Z. widząc iż kierująca samochodem osobowy marki R. nr rej. (...) L. R. (który poruszał się z prędkością 15-20 km/h) wymusiła pierwszeństwo przejazdu podjął manewry obronne w postaci hamowania w odległości 16,40 m przed tym skrzyżowaniem oraz odbicia w lewo (k. 161) i przed uderzeniem w samochód marki R. nr rej. (...) zwolnił z prędkości 93 km/h do 70 km/h i z tak prędkością uderzył w ten samochód (k. 150-163 zb. A.) .

Oskarżony M. Z. i kierująca samochodem marki R. nr rej. (...) L. R. w chwili zdarzenia byli trzeźwi (k. 8 i k. 141 zb. A) . W miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h . Warunki atmosferyczne były dobre , nawierzchnia jezdni była sucha , była noc , ulica (...) nie była oświetlona lampami ulicznymi (k. 104-106) . Natężenie ruchu kołowego było średnie . Gdyby kierujący samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) z przyczepą oskarżony M. Z. poruszał się z prędkością 60 km/h (czyli z najwyższą prędkością dopuszczalną w tym miejscu) i podjął manewr hamowania do zderzenia z samochodem marki R. nr rej. (...) by nie doszło (oskarżony zatrzymałby kierowany przez siebie pojazd przed skrzyżowaniem –k. 150-163 zb. A.) .

W wyniku tego zdarzenia obrażenia ciała w postaci urazu wielonarządowego głowy i klatki piersiowej skutkujące zgonem odniosła kierująca marki R. nr rej. (...) L. R. (k. 135-141) zaś pasażerka tego samochodu G. D. odniosła obrażenia ciała w postaci urazu wielonarządowego głowy , klatki piersiowej i kośćca skutkujące zgonem (k. 120-128) .

M. Z. ma ukończone 22 lat, jest kawalerem , nie ma nikogo na utrzymaniu , jest bezrobotny , nie był karany (k. 136) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego M. Z. (k. 171 -173 zb. i k. 48) , zeznań świadków : J. G. (k. 97-98 zb. C i k. 66-68) , K. G. (k. 93-94 zb. C i k. 68-69) , B. G. (k. 78-79) , M. S. (k. 18-19 zb. A i k. 66) , R. R. (k. 33-34 zb. C i k. 50) i E. D. (k. 38-39 zb. C i k. 65) , uzupełniających pisemnej i ustnych opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 91-96 , k. 79-82 i k. 127-130) i karty karnej (k. 136) oraz dokumentów ze zb. A: notatki urzędowej (k. 1-2) , szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 3a) , protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 4-5) , protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7) , protokołu użycia urządzenia kontrolno- pomiarowego (k. 8) , świadectwa wzorcowania (k. 9) , protokołu oględzin (k. 10-12 , k. 13-14) , kserokopii

dowodu rejestracyjnego (k. 15) , kserokopii prawa jazdy i dowodu osobistego (k. 16-17) , protokołu okazania (k. 27-28, k. 29-30, k. 31-32) , kserokopii dowodu osobistego (k. 43-44) , protokołu oględzin pojazdu (k. 47-48) , protokołu oględzin rzeczy (k. 49) , tarczy tachografu (k. 50) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 51) , protokołu oględzin otwarcia zwłok (k. 70, k. 71) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 81) , płyty CD (k. 88) , dokumentacji fotograficznej (k. 104-106, k. 108) , protokołu sądowo-lekarskich oględzin zwłok (k. 120-128, k. 135-141) oraz opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych (k. 150-163) .

M. Z. stanął pod zarzutem iż w 03 czerwca 2015 roku w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) z przyczepą nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób że poruszając się z prędkością około 93 km/h przekroczył prędkość maksymalnie dopuszczalną – 60 km/h , która umożliwiała mu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...) w wyniku czego nieumyślnie przyczynił się do wypadku drogowego w ten sposób , że doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie pojazdu z w/w samochodem osobowym kierowanym przez L. R. , w wyniku czego na skutek doznanych obrażeń ciała w/w pokrzywdzona , jak i pasażerka kierowanego przez nią pojazdu G. D. poniosły śmierć na miejscu zdarzenia , przy czym w/w miał możliwość uniknięcia zderzenia , gdyby poruszał się z dozwolona prędkością to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k..

Oskarżony M. Z. podczas postępowania przygotowawczego (k. 171 -173 zb. A) i na rozprawie przed Sądem (k. 48) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony M. Z. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień (k. 171 -173 zb. A). Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony M. Z. wyjaśnił iż w dniu 03 czerwca 2015 r. jechał samochodem ciężarowym drogą z pierwszeństwem przejazdu z prędkością 70 km/h . Z bocznej drogi wyjechał samochód osobowy , a on chcąc uniknąć zderzenia odbił w lewo i hamował . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego M. Z. wynika że gdy się ocknął jego samochód znajdował się w rowie . Gdy z niego wyszedł zobaczył po przeciwnej stronie drogi samochód osobowy. Po przyjeździe policji został przebadany na alkometrze i był trzeźwy. Ponadto oskarżony stwierdził iż w miejscu gdzie doszło do tego wypadku obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h (k. 48 -49) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. Z. za wyjątkiem tej części w której stwierdził iż przed rozpoczęciem manewru hamowania jechał z prędkością 70 km/h . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. Z. są dokładne , jasne , spójne , logiczne i korespondującym z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego . Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim Sąd dał im wiarę korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza zeznaniami świadków J. G. (k. 97-98 zb. C i k. 66-68) , K. G. (k. 93-94 zb. C i k. 68-69) , B. G. (k. 78-79) i M. S. (k. 18-19 zb. A i k. 66) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci uzupełniających pisemnej i ustnych opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 91-96 , k. 79-82 i k. 127-130) i dokumentami ze zb. A: notatki urzędowej (k. 1-2) , szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 3a) , protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 4-5) , protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7) , protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego (k. 8) , świadectwa wzorcowania (k. 9) , protokołu oględzin (k. 10-12, k. 13-14) , protokołu oględzin pojazdu (k. 47-48) , protokołu oględzin otwarcia zwłok (k. 70, k. 71) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 81) , płyty CD (k. 88) , dokumentacji fotograficznej (k. 104-106, k. 108) , protokołu sądowo-lekarskich oględzin zwłok (k. 120-128, k. 135-141) oraz opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych (k. 150-163) .

Sąd nie dał wiary tej części wyjaśnień oskarżonego M. Z. w której stwierdził iż przed rozpoczęciem manewru hamowania jechał z prędkością 70 km/h. Wyjaśnienia oskarżonego M. Z. w tym zakresie są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne . Przedstawiona przez oskarżonego M. Z. wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony która ma na celu uwolnienie go od odpowiedzialności za popełniony czyn , która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć iż z zapisu tarczy tachografu w który wyposażony był kierowany przez oskarżonego M. Z. samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) wynika iż przed rozpoczęciem manewru hamowania poruszał się z prędkością ok. 90 km/h (k. 50 zb. A) . Również z opinii pisemnych (k. 150-163 zb. A i k. 91-96) i z uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie przed Sądem przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. Ż. (k. 79-82 i k. 127-130) wynika iż przed podjęciem manewru hamowania samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowany przez oskarżonego M. Z. poruszał się z prędkością około 93 km/h , a po rozpoczęciu manewru hamowania w momencie uderzenia w

samochód osobowy marki R. nr rej. (...) prędkość samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) z przyczepą wynosiła 70 km/h . Biegły ustalił prędkość samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) zarówno na podstawie analizy tarczy tachografu w który wyposażony był ten pojazd oraz na podstawie drogi hamowania tego pojazdu posługując się programem komputerowym (...) (k. 150-161 zb. A i k. 91-96) . Ponadto z opinii pisemnej biegłego Z. Ż. wynika iż kierujący (...) – oskarżony M. Z. poruszając się z prędkością około 93 km/h nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem osobowym marki R. , ale gdyby poruszał się z prędkością maksymalnie dopuszczalną 60 km/h , to miałby możliwość uniknięcia zderzenia . Poprzez przekroczenie prędkości maksymalnie dopuszczalnej , kierujący (...) z przyczepą oskarżony M. Z. przyczynił się do tego wypadku drogowego (k. 161) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego M. Z. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : M. S., J. G., K. G. , B. G., R. R. i E. D. jako jasnym dokładnym i precyzyjnym.

Z zeznań świadka M. S. – dowódcy zastępu Wojskowej Straży Pożarnej z siedzibą w Centrum Szkolenia Łączności i (...) w Z. wynika iż w dniu 03 czerwca 2015 r. o godz. 23.25 otrzymali informacje o tym wypadku drogowym i udali się na miejsce zdarzenia do miejscowości Ł. . Z dalszych zeznań tego świadka wynika jaki przebieg miała akcja ratunkowa na miejscu tego wypadku drogowego (k. 18-19 zb. A i k. 66) .

Z zeznań świadka J. G. wynika iż w dni 03 czerwca 2015 r. około godz. 23.00 jechał ze swoją żoną B. G. i córką K. G. do miejscowości (...) . Kilka kilometrów przed skretem do tej miejscowości po zjeździe z ronda zaczął jechać za TIREM którego jednak nie wyprzedzał ze względu na fakt iż było dość duże nasilenie ruchu . TIR znajdował się kilkadziesiąt metrów przed nim . Z dalszych zeznań świadka J. G. wynika iż gdy znajdował się przed zjazdem do miejscowości (...) zwolnił by nie przeoczyć zjazdu i wtedy ten TIR znajdował się 150-200 m przed jego samochodem . W pewnym momencie zobaczył iskry wydobywające się spod tego (...) który zjechał następnie na przeciwny pas ruchu i wypad do rowu. W swoich dalszych zeznaniach świadek J. G. opisał swoje zachowanie na miejscu tego zdarzenia drogowego (k. 97-98 zb. C i k. 66-68) .

Z zeznań świadka K. G. wynika iż tego dnia z ze swoim ojcem J. G. i matką B. G. jechali na działkę do miejscowości (...) . Przed nimi jechał TIR . Z zeznań świadka K. G. wynika iż samochód kierowany przez jej ojca jechał z prędkością ok. 60 km/h . Gdy byli przed skrzyżowaniem na którym mieli skręcić w prawo do miejscowości (...) zobaczyła iż naczepa (...) zachwiała , zobaczyła iskry i samochód ten skręcił w lewo i wjechał do rowu (k. 93-94 zb. C i k. 68-69) .

Natomiast z zeznań świadka B. G. wynika iż tego dnia jechała z mężem i córką do miejscowości (...) . Jechała z przodu jako pasażer , jednak nie zwracała uwagi na drogę . W pewnym momencie jej mąż , który kierował samochodem , powiedział że coś się dzieje . Wtedy spojrziała na drogę i zobaczyła jak jadący przed nimi samochód ciężarowy który zaczął się chwiać , zjechał na lewą stronę drogi i się „rozsywał” . Z dalszych zeznań świadka B. G. wynika jak było ich zachowanie na miejscu tego zdarzenia drogowego (k. 78-79) .

Z zeznań świadka R. R. – syna L. R. – oskarżyciela posiłkowego w niniejszej sprawie wynika iż nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia . Jako osobą najbliższą będzie reprezentował interesy swojej matki w tym postępowaniu . Świadek R. R. wskazał ponadto iż w dniu 03 czerwca 2015 r. ostatni raz widział swoją matkę L. R. jak ok. godziny 21.00 wyjechała swoim samochodem marki R. nr rej (...) do swojej krewnej G. D. , która poprosiła ją telefonicznie by do niej przyjechała (k. 33-34 zb. C i k. 50) .

Z zeznań świadka E. D. – brata G. D. – oskarżyciela posiłkowego w niniejszej sprawie wynika iż nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia . Jako osobą najbliższą będzie reprezentował interesy swojej siostry w tym postępowaniu . Świadek E. D. wskazał ponadto w jakich okolicznościach i od kogo dowiedział się o tym wypadku drogowym (k. 38-39 zb. C i k. 65) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Sąd dał pełną wiarę pisemnym opinią sporządzonym przez biegłego Z. Ż. (k. 150-161 zb. A i k. 91-96) , które zostały uzupełnione opiniami ustnymi przedstawionymi na rozprawie w dniu 06 grudnia 2016 r. i 09 maja 2017 r. (, k. 79-82 i k. 127-130) , jako jasnym , dokładnym i w sposób precyzyjny opisujących przebieg całego zdarzenia . Z opinii biegłego Z. Ż. wynika iż bezpośrednio przed wypadkiem samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowany przez oskarżonego M. Z. poruszał się po prawym pasie ruchu lewymi kołami przy osi jezdni z prędkością około 93 km/h . Kierująca samochodem R. wyjeżdżała z drogi podporządkowanej , nie zatrzymała się przed skrzyżowaniem z droga z pierwszeństwem przejazdu i skręcała w lewo na skrzyżowaniu . Nie można zaprzeczyć że kierując jechała z prędkością typową podczas wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu tj. z prędkością 15 km/h (biegły przeprowadził również symulację w przypadku gdy prędkość samochodu marki R. wynosiła 20 km/h – k. 91-96) . Bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki M. z przyczepą przez kierującą samochodem marki R.. Kierujący (...) – oskarżony M. Z. poruszając się z prędkością około 93 km/h nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem osobowym marki R. , ale gdyby poruszał się z prędkością maksymalnie dopuszczalną 60 km/h , to miałby możliwość uniknięcia zderzenia . Poprzez przekroczenie prędkości maksymalnie dopuszczalnej , kierujący (...) z przyczepa oskarżony M. Z. przyczynił się do tego wypadku drogowego .

Sąd pełną dał wiarę protokołowi sądowo – lekarskich oględzin i sekcji zwłok G. D. sporządzonego przez (...) Medyczny Katedra i Zakład Medycyny Sądowej nr (...) z dnia 09 czerwca 2015 r. (k. 120-128 zb. A) . Z opinii tej wynika wprost iż przyczyną zgonu G. D. były obrażenia wielonarządowe w obrębie głowy , klatki piersiowej i kośćca . Do powstania stwierdzonych sekcyjnie obrażeń G. D. mogło dojść w następstwie wypadku komunikacyjnego w warunkach podanych w treści doniesienia . Z opinii tej wynika również iż w wyniku przeprowadzonych badań metodą chromatografii gazowej w mięśniu i ciałku szklistym zmarłej G. D. stwierdzono po 0,4 promila alkoholu etylowego.

Sąd pełną dał wiarę protokołowi sądowo – lekarskich oględzin i sekcji zwłok L. R. sporządzonego przez (...) Medyczny Katedra i Zakład Medycyny Sądowej nr (...) z dnia 09 czerwca 2015 r. (k. 135-141 zb. A) . Z opinii tej wynika wprost iż przyczyną zgonu L. R. były obrażenia wielonarządowe głowy i klatki piersiowej . Do powstania stwierdzonych sekcyjnie obrażeń L. R. mogło dojść w następstwie wypadku komunikacyjnego w warunkach podanych w treści doniesienia . Z opinii tej wynika również iż przeprowadzone badania metodą chromatografii gazowej nie wykazały u L. R. w ciałku szklistym oraz w krwi alkoholu etylowego.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony M. Z. w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego że w 03 czerwca 2015 roku w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) z przyczepą nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa określone w art. 19 ust 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i poruszając się z prędkością około 93 km/h przekroczył prędkość maksymalnie dopuszczalną – 60 km/h , która umożliwia mu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...) skręcającym w lewo z drogi podporządkowanej, w wyniku czego nieumyślnie przyczynił się do wypadku drogowego w ten sposób , że doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie pojazdu z w/w samochodem osobowym kierowanym przez L. R. , w wyniku czego na skutek doznanych obrażeń ciała L. R. , jak i pasażerka kierowanego przez nią pojazdu G. D. poniosły śmierć na miejscu zdarzenia , przy czym w/w miał możliwość uniknięcia zderzenia , gdyby poruszał się z dozwolona prędkością to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. .

Przepis art. 177 § 2 k.k. , że stanowi jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw nieumyślnych, doznaje w treści omawianego przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem , takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Na uwzględnienie zasługują również liczne okoliczności związane z cechami pojazdu prowadzonego przez sprawcę, na przykład zły stan techniczny, o ile rzecz jasna nieprawidłowości w tym zakresie nie zostały sprowadzone przez kierującego. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca normatywnego , może on przybrać formę standardową („rozsądny obywatel”) lub kwalifikowaną („dobry kierowca”), zależeć to będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRn 20/95, PiP 1996, z. 6, poz. 105). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występku nieumyślnego. Podmiotem występkę spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394). W zależności od skutków rozróżnia się zwykły i ciężki wypadek. W hipotezie art. 177 § 2 k.k. doszło do spenalizowania przestępstwa wieloodmianowego. Skutek tu opisany polegać może bądź na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby, bądź też jej śmierci. W treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. wymieniono cztery kategorie chorób: chorobę nieuleczalną, chorobę długotrwałą, chorobę realnie zagrażającą życiu i trwałą chorobę psychiczną. Są to określenia, których ocena musi się opierać na kryteriach medycznych, zgodnych z obecnym stanem wiedzy w tej dziedzinie, co niewątpliwie wymaga zasięgnięcia opinii biegłych. W orzecznictwie przyjęto, iż za chorobę długotrwałą uznaje się chorobę, która narusza funkcjonowanie organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy (pro . wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1972 r., RW 6/72 oraz wyr. SN z 13 II 1976 r., KR 192/72; por. też J. Bafia i in., Komentarz, s. 106.) (Komentarz do art.156 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

Oskarżony M. Z. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 177 § 2 k.k. gdyż że w dniu 03 czerwca 2015 roku w miejscowości Ł. , gm. S. , woj. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) z przyczepą nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa określone w art. 19 ust 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Działanie oskarżonego M. Z. polegało na tym iż nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i poruszając się z prędkością około 93 km/h przekroczył prędkość maksymalnie dopuszczalną – 60 km/h , która umożliwiła mu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...) skręcającym w lewo z drogi podporządkowanej. W wyniku takiego działania oskarżony M. Z. nieumyślnie przyczynił się do tego wypadku drogowego w ten sposób , że doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) z przyczepą z samochodem osobowym marki R. nr rej. (...) kierowanym przez L. R. przy czym oskarżony miał możliwość uniknięcia zderzenia , gdyby poruszał się z dozwolona prędkością .

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2017, poz. 128) kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Przepis określa tzw. prędkość bezpieczną. Termin ten nie jest określeniem normatywnym, nie jest ona bowiem określona ani w prawie o ruchu drogowym, ani w aktach wykonawczych, jest jednak pojęciem powszechnie używanym w judykaturze i doktrynie. Jest ona jednym z najważniejszych komponentów bezpieczeństwa ruchu drogowego; od niej w dużym stopniu zależy poziom bezpieczeństwa ruchu. Pojęcie „bezpieczna szybkość pojazdu” - jest pojęciem o charakterze relatywnym i w związku z tym żaden akt prawny nie może za pomocą wyrażonych cyfrowo wskaźników (np. ilość m/sek.) określić, jaka szybkość pojazdu jest szybkością bezpieczną (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 1972 r., Rw 734/72, IP 1972, nr 7-8, poz. 4). Treść tego przepisu wskazuje, że prędkością bezpieczną jest taka, która zapewnia panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach drogowych. Panowanie nad pojazdem oznacza stan, w którym kierujący może, w istniejących warunkach, swobodnie reagować na zmieniającą się sytuację na drodze . (za Komentarz do art. 19 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.).

Należy wskazać iż z opinii pisemnych sporządzonych przez biegłego Z. Ż. (k. 150-161 zb. A i k. 91-96) , które zostały uzupełnione opiniami ustnymi przedstawionymi na rozprawie w dniu 06 grudnia 2016 r. i 09 maja 2017 r. (k. 79-82 i k. 127-130) wynika iż bezpośrednio przed wypadkiem samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowany przez oskarżonego M. Z. poruszał się po prawym pasie ruchu lewymi kołami przy osi jezdni z prędkością około 93 km/h . Ponadto z opinii tych wynika iż kierująca samochodem R. wyjeżdżała z drogi podporządkowanej , nie zatrzymała się przed skrzyżowaniem z droga z pierwszeństwem przejazdu i skręcała w lewo na skrzyżowaniu. Nie można zaprzeczyć że kierując jechała z prędkością typową podczas wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu tj. z prędkością 15 km/h (biegły przeprowadził również symulację w przypadku gdy prędkość samochodu marki R. wynosiła 20 km/h – k. 91-96) . Bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki M. z przyczepą przez kierującą samochodem marki R.. Kierujący (...) – oskarżony M. Z. poruszając się z prędkością 93 km/h nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem osobowym marki R. , ale gdyby poruszał się z prędkością maksymalnie dopuszczalną 60 km/h , to miałby możliwość uniknięcia zderzenia . Poprzez przekroczenie prędkości maksymalnie dopuszczalnej , kierujący (...) z przyczepą oskarżony M. Z. przyczynił się do tego wypadku drogowego .

Tym samym oskarżony M. Z. w momencie zdarzenia przed podjęciem manewrów obronnych w postaci hamowania jechał z prędkością około 93 km/h (k. 50 i k. 150-163 zb. A) w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h . Należy ponownie wskazać iż treść art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2017, poz. 128) wskazuje, że prędkością bezpieczną jest taka, która zapewnia panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach drogowych. Panowanie nad pojazdem oznacza stan, w którym kierujący może, w istniejących warunkach, swobodnie reagować na zmieniającą się sytuację na drodze . W podczas przedmiotowego zdarzenia samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowany przez oskarżonego M. Z. nie poruszał się z prędkością bezpieczną , która pozwalała oskarżonemu na swobodną reakcję na zmieniającą się sytuację na drodze . Należy ponownie wskazać iż z opinii pisemnych sporządzonych przez biegłego Z. Ż. (k. 150-161 zb. A i k. 91-96) , które zostały uzupełnione opiniami ustnymi przedstawionymi na rozprawie w dniu 06 grudnia 2016 r. i 09 maja 2017 r. (, k. 79-82 i k. 127-130) kategorięcznie wynika iż gdyby samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z przyczepą kierowany przez oskarżonego poruszał się z prędkością maksymalnie dopuszczalną 60 km/h , to miałby on możliwość uniknięcia zderzenia . Poprzez przekroczenie prędkości maksymalnie dopuszczalnej – 60 km/h , kierujący (...) z przyczepą oskarżony M. Z. przyczynił się do tego wypadku drogowego .

Ponadto należy stwierdzić w wyniku tego zdarzenia obrażenia ciała w postaci urazu wielonarządowego głowy i klatki piersiowej skutkujące zgonem odniosła kierująca marki R. nr rej. (...) L. R. (k. 135-141) zaś pasażerka tego samochodu G. D. odniosła obrażenia ciała w postaci urazu wielonarządowego głowy , klatki piersiowej i kośćca skutkujące zgonem

(k. 120-128) . Do powstania stwierdzonych sekcyjnie obrażeń G. D. i L. R. mogło dojść w następstwie wypadku komunikacyjnego w warunkach podanych w treści doniesienia (k. 120-128 i k. 135-141)

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego M. Z. co do popełnienia przez niego czynu z art. 177 § 2 k.k. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu M. Z. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra jakim bezpieczeństwo w ruchu drogowym , oraz skutki jakie to zdarzenie drogowe spowodowało.

Do okoliczności łagodzących Sąd uznał fakt , iż oskarżony M. Z. nie był dotychczas karany (k. 136) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu M. Z. za czyn z art. 177 § 2 k.k. opisany w pkt. 1 wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności . Orzeczona wobec oskarżonego M. Z. kara 1 roku pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy. Sąd wymierzoną oskarżonemu M. Z. karę 1 roku pozbawienia wolności wobec faktu iż nie był on dotychczas karany (k. 136) i została orzeczona kara nie przekraczająca 1 roku pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. zawiesił na okres próby 3 lat , uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez niego występku. Groźba zarządzenia wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony M. Z. będzie respektował porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte. Należy wskazać iż oskarżony M. Z. nie był dotychczas karany (k. 136) .

Ponadto oskarżony M. Z. jako osoba młodociana został obligatoryjnie w okresie próby oddany pod dozór kuratora sądowego zgodnie z treścią art. 73 § 2 k.k. w celu zapobieżenia kolejnego naruszenia przez oskarżonego porządku prawnego, zwłaszcza przez popełnienie przez niego podobnych przestępstw. Na podstawie art. art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd ponadto zobowiązał oskarżonego M. Z. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby . Orzeczenie tego obowiązku spełnia wobec oskarżonego M. Z. cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2000 zł (dwa tysiące złotych) . Sąd uznał iż kwota ta są adekwatna biorąc pod uwagę rodzaj krzywd doznanych przez oskarżyciela posiłkowego E. D. , stopień zawinienia oskarżonego oraz wysokość jego dochodów .

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego M. Z. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.